

Ἐδῶ είνε δ' ἄσπος καρώ: ἀς εἰποῦμεν δτι είνε δὲ Δελητήσιν τοῦ δίδομεν τὸν ἔσσον μπαστοῦνι καὶ ἀλλα τέσσερα χαρτιά. Τὸν φθάνουν νομίζω. Αὐτὰ είνε δῆθεν τὰ Δικλιώματικά ἔγγραφα, τὰ ὅποια ζητεῖ πρὸς καιροῦ· καὶ θυεῖς τὰ καταθέτομεν πρὸς χάριν του.

Τέρα παιζούν αὐτὸ δικούπας, μοῦ πέρνουν τὸν Νομικόν· πέρνω καὶ ἔγω τὸ Σταμούλη, quitte.

Τί είνε δὲ ρήγας κούπας; δὲ Μαυρομιχάλης. Τί σπαθί νὰ τοῦ δώσω; Τοῦ δίδω τὸν Λάππαν, Ἑωφυλλο. "Βρχεται παδες βούθειάν του δὲ φάντες καρώ, δὲ Καλλιγάτες" νὰ καὶ ἔγω τὸν Τζάνη.

Νὰ δὲ Αθανάσης Πετμεζᾶς! τί νὰ τοῦ δώσω; "Α, τὸν Σωτήρη" τὸν τρώγει σὰ γαλέττα. Τί παιζετε; Ράλλη; Μεζᾶς Τσουτσουνάτο.

Τί βλέπω; "Βέζεψυλλίσθηκα. Είναι δλαϊς ἀκόμη, οἱ κούπες. Καλπονόθευσι χρειάζεται. Τοὺς στέλνω ἔκει κοντὰ τὴν Καλαμίδαγ" αὐτὸς τὰ καταφέρνει.

"Δι! τώρα νά. Τοῦ ἐπῆρα ταῖς κούπαις δλαϊς. Παιζω Σκουλούδη καὶ τοῦ πέρνω ἀλλη μιά. "Αχ! ἀλλοίμονον, ἐπαιξῆς Δραγούμην καὶ μ' ἔτζάκισ. Νὰ καὶ δὲ Δομβάρδος" τετέλεσται, δὲν ἔμενε φύλλο, κακὸς οἰωνός. "Βγασα τὸ παιγνίδι· νὰ ἰδοῦμε τί χαρτί ἔμεινε νικητής.

— ('Αφίεται κραυγή). Διστυχία! τὸ Τρία κοῦπα.

Bobb.

ΑΝΩ ΚΑΤΩ.

Καὶ δὲ μακρὺς κομήτης μᾶς ἔφυγε καὶ ἀυτός! Καλό του κατευόδιο καὶ ὥρα του καλή... Κουβέντα 'στὴν οὐρά του ἔσδεύαμε πολλή, Καὶ μὲ αὐτὸν ἐμπῆκε 'στὴν "Δρτα δ στρατός" "Δχ! νάμουνα μαζί του, καὶ ἀπὸ Ψηλὰ ἔκει Νὰ έλέπω τὴν πατρίδα καὶ τὴν πολιτική.

"Ωρα καλή, κομήτη, καὶ δι· ποτὲ θελήσεις Νὰ πέσῃς μὲ τὰ μοῦτρα κάτω 'στῆς γῆς τὴν σφαιρά, Τὸν φίλη μας 'Ελλάδα μὴ τότε λησμονήσῃς... Ηπαρά ἀλλοῦ νὰ πέσῃς γκρεμίσου ἐδῶ πέρα. Κάψε παλάτια, δρόμους καὶ κάθε μιὰ γωνιά, Καὶ σπόρο μὴν ἀφήσῃς ἀπ' τούτη τὴν γενειά.

"Άλλα μὲ τὸν κομήτη πολλὴ ἐπῆρα φόρα Καὶ δὲ, κατέβω λίγω καὶ εἰς τὰ χαμηλά... Τί τάχατε νὰ κάνη δὲ Κουμουνδούρος τώρα 'Στὴ λίμνη τῶν Μεθάνων; νὰ ἔγινε καλά; Θὲ νὰ τὸν ὠφελήσουν τὰ μπάνια 'στὸν ἀρθρίτη, Καὶ θὰ ξανάληθη δλος φωτιὰ σὰν τὸν κομήτη;

"Ω λίμνη τῶν Μεθάνων, τὰ παφτρικὰ νερά σου 'Στὸ τριφερὸ κορμό του δὲ; δώσουνε φρεσκάδα, "Ἄς πάρουν τὸν ἀρθρίτη μαζί τὰ κύματά σου... "Ω! ναι, ω Βρωμολίμνη, λυπάσου τὴν 'Ελλαδα,

Σὺ γιάτρεψες γιὰ πάντα τὸν ἀνδρα τοῦ πυρὸς, Καὶ δὲ ξαναγυρίσῃ θρημένος καὶ γεράς.

Καὶ νὰ θαρρῷ πῶς έλέπω, ω θαῦμα θαυμαστό! Νὰ στρέφουν στὰ δύσια τῆς λίμνης τὰ νερά, Καθὼς δὲ Ιορδάνης σὰν εἶδε τὸ Χριστό, Καὶ ἀκούω τὴν πατρίδα νὰ λέγῃ καθαρά: «Οὗτος εἰν δὲν μου δὲ τρισαγαπητός, Καὶ δὲ μένη στοὺς αἰώνας ὑπερευλογητός».

Καὶ νά! σὰν περιστέρι μὲ κάτασπρα φτερά Τὸ Εθνικὸ τὸ Πρεῦμα καθίζει 'στὴν κεφή του, Καὶ ἐκεῖνος καμαρόνει τρελλὸς ἀπὸ χαρά, Καὶ 'στὴ στιγμὴ περνοῦντες καὶ οἱ ρευματισμοὶ του· Μὰ γιὰ τὸν Κουμουνδούρο πολλά πάμε καὶ φθάνεις, Καὶ δὲ λίμνη τῶν Μεθάνων τὸ θαῦμα τῆς δὲ κάνη.

Θ' ἐρχίσῃ σὲ λιγάκι καὶ δέσις δὲυτέρα... Μαζὶ μὲ τὸ καινούριο πανσέληνο φεγγάρι 'Στὴν Δάρισσα θὰ δοῦμε 'Ελληνικὴ παγτιέρα, Χωρὶς νὰ αἴματωσῃ οὔτ' ἔνα κάνη μουλάρι· Κανόνι δὲ θὰ πέσῃ καὶ οὔτε κουμπουριά, Καὶ δίχως γιαραβέρι θέλητη δὲ 'Λευθεριά.

'Στὴν Δάρισσα θὰ μποῦμε... σημάνατε, τρουκπέταις, Κτυπήσατε καὶ πάλι ταμπούρλα δυνατά, Βροντήσατε, κανόνια, καὶ ἀνάφατε ρουκέταις... 'Άλλ' οὖτι! δὲν μὴ γίνη κανένας ἀπ' αὐτὰ, Γιατὶ μπορεῖ οἱ Τούρκοι νὰ πειραχθοῦν, καὶ τότε 'Εγώ τὰς χειρας νίπτω, γενναῖοι πατριώται.

Πρέπει καλά καὶ σώνει νὰ ἐνθουσιασθοῦμε; Είναι ἀνάγκη τάχα νὰ πέσουν κουμπουριάς, Καὶ τάχα δίχως ζήτω καὶ βρόντους δὲν μποροῦμε Νὰ ψέλλουμε τοῦ ἔθνους τῆς νέας 'Λευθεριάς; 'Αφίστε ἀπ' τὴν γῆ μας οἱ Τούρκοι ν' ἀλαργάρουν, Καὶ τότε δὲ κουμπουριάς δὲ δώσουν καὶ δὲ πάρουν.

"Ο, τι καὶ δὲν πῆγε δέξιες δὲ 'Λευθεριά τοῦ κράτους, Μὰ καὶ η ζωὴ, ἀδελφισ, ζυγίζει πιὸ Βαρειά... 'Ελευθεριά μὲ μάχαις, μὲ αἷμα καὶ θανάτους, 'Δληθινὴ δὲν είναι, θαρρώ, ἐλευθεριά. Καὶ τι θὰ ωφελήσῃ νὰ ἐλευθερωθοῦμε, Σὰν πρέπει, πατριώται, γι' αὐτὸ νὰ σκοτωθοῦμε;

Souris